

РЕШЕНИЕ

№ 3721

гр. София, 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2718** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. чл. 144 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/. Производството е образувано по жалба на Б. М. К., [ЕГН], гражданин на Г., срещу Заповед № УРИ 5386з-4/11.01.2021г. на Началник сектор „Миграция” при ОД на МВР-П., с която на основание чл.44, ал.1 и чл.40, ал.1, т.6 от ЗЧРБ е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България на К..

В жалбата са наведени подробни съображения относно нейната незаконосъобразност, издаването ѝ в нарушение на административните правила и при нарушение на материалния закон. Твърди, че издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка /ПAM/ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България” е немотивирана, както и че административният орган /АО/ не е обсъдил изложените от жалбоподателя причини и доказателства, довели до отсъствието му от България за период от 12 последователни месеца. Неоснователно АО счел, че е разгледал и че са налице всички обстоятелства за налагане на ПAM по смисъла на чл.41, ал.2 от ЗЧРБ. Твърди се, че наложената ПAM е и в противоречие с разпоредбата на чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, т.к. е засегнато правото на личен и семеен живот на Б.. Моли процесната заповед да бъде отменена. Претендира разноси.

В проведеното съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован се явява лично и се представлява от адв.З.. Заявява, че поддържа жалбата, като моли същата да бъде уважена по съображенията, изложени в нея. Претендира разноси, за които представя

списък по чл. 80 ГПК. Подробни съображения излага в писметна защита.

Ответникът, Началник гл.инспектор сектор Миграция, ОД на МВР П., редовно призован, не изпраща представител.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото, становищата на страните и в рамките на задължителната проверка по чл. 168 от АПК, Административен съд София град, Първо отделение 4 състав, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с активна процесуална легитимация, в срок и в предвидената форма и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ орган и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактическите основания за издаването ѝ. Валиден акт е, годен за съдебна проверка.

Със Заповед № УРИ 5386з-4/11.01.2021г. на Началник сектор „Миграция” при ОД на МВР П. на Б. М. К., дата на раждане 07.12.1965г, гражданин на Г., ЛНЧ [ЕГН], ЕГН [ЕГН], със статут на постоянно пребиваващ в Република България чужденец, е наложена принудителна административна мярка „Отнемане правото на постоянно пребиваване в Република България на чужденец” на основание чл. 40, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България.

За да издаде административния акт Началник сектор „Миграция” при ОД на МВР П. е констатирал следното: на 27.12.2013 г., К. е подал заявление рег.№ 538600-3522 за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ. С решение рег. № 304938/27.02.2014г. на чужденеца е предоставено право на постоянно пребиваване в Република България. След справка за пътуванията на лицето, съдържаща данни за влизанията и излизанията през граничните контролно-пропускателни пунктове на Република България, гражданинът на Г. напуска страната на 25.05.2017г. и влиза на 12.10.2019г., което е основание за отнемане на правото на постоянно пребиваване по чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Обжалваната заповед е получена на 19.02.2021г. от адв.В. Т. З., обжалвана е пред Административен съд-Пловдив и е образувано адм.дело № 676/2021г по описа на съда. С Определение № 426/16.03.2021г. състав на АС-Пловдив е прекратил производството по адм.дело № 676/2021г. и е изпратил делото по подсъдност на Административен съд София град.

От данните по делото е видно, че на 02.12.2019г. /л.27 адм.дело № 676/21 по описа на АС-Пловдив/ Б. М. К. е подал заявление № 667/02.12.2019г. за издаване на документи за самоличност и пребиваване на чужденци в Република България. В същото са посочени данни за семейно положение-разведен, бивша съпруга Л. А. Б., българска гражданка, [дата на раждане], родители-майка М. Б., баща-Д. Б., братя и сестри-Д. Б. и С. Б.. Към заявлението е приложил Удостоверение за постоянен адрес изх. №10-13-730/1/02.12.2019г., от което е видно, че същият е в обл.П., общ.М., [населено място], [улица], както и обяснение, адресирано до сектор „Миграция”, за причините, наложили продължителното му отсъствие от Република България. Видно от Становище УРИ 5386р-3405/11.12.2019г. на началник главен инспектор сектор „Миграция” П., е че при извършване на необходимите справки за пътуване на лицето, във връзка с изискването на чл.40, ал.1, т.6 от ЗЧРБ е установено, че чужденецът е превишил максимално допустимия срок на отсъствие от Република

България-напуснал е страната на 25.05.2017г. и е влязъл в страната на 12.10.2019г. Чужденецът е обяснил пред началник сектор „Миграция”, че през 2017г. е заминал за Г. да полага грижи за тежко болната си майка, като по време на престоя си там е получил и личен здравословен проблем, което е наложило по-дългото му пребиваване в Г.. Съобщил е, че има съпруга-българска гражданка и е приложил писмено обяснение. В заключение началник гл.инспектор сектор „Миграция” е направил извод в становището, че Б. М. К. от години се е интегрирал в страната ни-както битово, така и социално, и предложил да се издаде български личен документ „разрешение за пребиваване” на лицето. С изх.№ 5386р-3441/13.12.2019г началник сектор Миграция-П. изпраща до Дирекция „Миграция”-МВР С. заявление № 667/02.12.2019г., подадено от чужденеца, с изразено мнение за разрешаване издаването на разрешение за пребиваване.

На 23.12.2019г. с изх.№ 5364р-23880 по описа на МВР-Дирекция „Миграция” до началника на сектор „Миграция” при ОД на МВР –П. е върнато заявление № 667/02.12.2019г., подадено от К., с указания, че е необходимо в подкрепа на писменото му обяснение да бъдат представени доказателства, като всички документи на чужд език, представени от чужденци за удостоверяване на факти и обстоятелства по правният им статут, трябва да бъдат преведени и легализирани по ред, определен от Министерски съвет. С изх.№ 5386р-3426/17.12.2020г. по описа на сектор „Миграция” ОД на МВР-П., нач. сектор „Миграция” П., връща заявление № 667/02.12.2019г., ведно с легализиран превод на писмени доказателства - епикриза на лицето Яаа Т., на 87 год. На 11.01.2021г. е издадена Заповед № 5386з-4/11.01.2021г. на началник сектор „Миграция”-ОД на МВР-П..

С изх.№ 538600-55/11.01.2021г. по описа на сектор „Миграция” ОД на МВР – П., до Б. М. К. е изпратено Уведомление, с което му се съобщава, че обработката по Заявление № 667/02.12.2019г. по преиздаване на български личен документ-разрешение за пребиваване на постоянно пребиваващ чужденец е спряна, както и че със Заповед № 5386з-4/11.01.2021г. на началник сектор „Миграция”-ОД на МВР-П. му е отнето правото на постоянно пребиваване на основание чл.40, ал.1, т.6 от ЗЧРБ.

По делото е представено заверено копие от Решение № 1598/19.11.2019г. по гр.дело №3638 по описа на Старозагорски районен съд, с което е прекратен граждански брак между М. К. Б. и Л. А. Б.. Представено е и Удостоверение за сключен граждански брак № [ЕГН] между М. К. Б. и Р. П. Д. на 19.12.2019г. От извършената проверка съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ е констатирано, че Б. М. К. е лице, което не попада в категорията „уязвими лица” по смисъла на §1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, не са установени производства по Закона за убежището и чужденците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са установени данни чужденеца да е родител на български или чужди граждани, за които полага грижи. Посочено е, че Б. М. К. е гражданин на Г., което той удостоверява с национален документ за задгранично пътуване. Не са представени данни, от които да се направи извод, че е загубил връзките си с държавата по произход.

Съгласно разпоредбата на чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, са изчерпателно изброени, като между тях е отнемане на правото на пребиваване в Република България. Съгласно ч л. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато бъде установено, че

чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, освен в случаите на разрешено постоянно пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и чл. 25 г. от с.з., както и по отношение на членове на семейство на лице по чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 от с.з.. Съгласно чл. 25 г. от ЗЧРБ член на семейството на български гражданин, на когото е разрешено продължително пребиваване по реда на чл. 24м от с.з., има право на постоянно пребиваване, ако законно е пребивавал непрекъснато за срок 5 години в Република България заедно с българския гражданин или ако законно е пребивавал непрекъснато за срок 5 години в Република България в случаите по чл. 24, ал. 9, 10 и 11 от с.з. Аналогично, с разпоредбата на чл. 9, пар. 1, т. „в” от Директива 2003/109/ ЕО е регламентирано, че чужденецът губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ при отсъствието от територията на общността за период от дванадесет последователни месеца. В съответствие с предвидената в чл. 9, пар. 2 от Директива 2003/109/ ЕО възможност, в нормата на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ са регламентираны хипотези, при които отсъствия над дванадесет последователни месеца да не са причина за отнемане или загуба на статута.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато се установи, че чужденецът, получил разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване, е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца. Разпоредбата е императивна за административния орган, като в случая той издава заповедта при условията на обвързана компетентност, т.е. при наличие на условието - чужденецът да е отсъствал от територията на държавите - членки на Европейския съюз, за период от 12 последователни месеца, административният орган е длъжен да издаде заповед за отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България. Изключение от това правило е допуснато по силата на същата разпоредба само за изчерпателно изброени /посочени чрез цитиране на разпоредбите на ЗЧРБ по-горе в решението/ по реда на препращане към други разпоредби лица, между които жалбоподателят не е. Същият и не твърди, че за него са налице предпоставките изискуеми от разпоредбите на чл. 25г. от ЗЧРБ, чл. 24м от ЗЧРБ, чл. 24, ал. 9, 10 и 11 от ЗЧРБ или чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 от ЗЧРБ и не представя доказателства относно такива факти. В закона не е предвидено отрицателно условие за издаване на заповедта - отсъствие на лицето със статут на постоянно пребиваващ поради болест на член от семейството му от държавата на произход. Цитираните разпоредби на ЗЧРБ са в съответствие, с разпоредбата на чл. 9, § 1, т. "в" и § 2 от Директива 2003/109/ ЕО е регламентирано, че чужденецът губи правото си на статут на дългосрочно пребиваващ при отсъствието от територията на общността за период от дванадесет последователни месеца, като са регламентираны хипотези, при които отсъствия над дванадесет последователни месеца да не са причина за отнемане или загуба на статута на постоянно пребиваващ.

В настоящия случай по делото е безспорно установено, че на г-н Б. М. К., гражданин на Г., е било предоставено право на постоянно пребиваване в Република България, както и факта, че същият е отсъствал от територията на страната ни повече от 12 последователни месеца (а именно от 25.05.2017г. до 12.10.2019г.). Не се твърди и не е установено правото на постоянно пребиваване на чужденеца да е било разрешено на основание чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13 и 16 от ЗЧРБ или на някое от другите основания

посочени в чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, за да е налице отрицателна предпоставка за прилагане на разпоредбата.

Административният орган, към момента на издаване на заповедта е направил преценка за наличието на обстоятелствата посочени в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Чужденецът има съпруга с произход Република България, но не се твърди да имат дете/деца, което/които да е/са на територията на Р България, болната майка на жалбоподателя живее в държавата му на произход и той твърди, че е полагал грижи за нея, както и че брат му и сестра му живеят в Г., т.е. семейните, културни и социални връзки с държавата на произход не са прекъснати и са много силни; не попада в категориите уязвими лица, по отношение на него не са установени производства по Закона за убежището и бежанците. По отношение на представеният пред административния орган документ – епикриза, настоящият състав намира същият за неотнормисан-за съда не е ясно каква е връзката между лицето Яаа Т., на 87 години и жалбоподателя Б. М. К.. Дори и да приемем твърденията на К. за влошено здраве на неговата намираща се в Г. майка за достоверни, то влошеното здраве на близък родственик на чужденеца в случая представлява само причината, обясняваща продължителното отсъствие, но не може да обуслови продължаване на упражняването на правото на постоянно пребиваване. Не са представени и доказателства за твърденията в обяснението лични здравословни проблеми на жалбоподателя, поради които се твърди невъзможност за пътуване до България, както и за влошено здраве на неговата майка, изискващо грижи. Първо, представените по делото медицински документи относно Яаа Т. опровергават истинността на твърдението за заболяване на майка му, т.к. в заявлението за издаване на български личен документ „разрешение за пребиваване” К. е посочил имената М. Б. за имена на майка му. Второ, твърди се за влошено здраве на майката на К., която живее в Г., при брат му, респективно има близки, които да полагат грижи за нея. В този смисъл здравословното състояние на майка му не може да се разглежда като извънредно обстоятелство за запазване на неговия статут в България. Неоснователни са изложените доводи, че отсъствието му се е наложило, тъй като жалбоподателя се грижил за майка си. Доказателства за тези обстоятелства не се представиха по делото и освен това, посочените обстоятелства са ирелевантни, тъй като законът не е вменил задължения на административния орган да прави преценка на тези обстоятелства, а проверява дали са налице условията и предпоставките, визирани в хипотезата на правната норма.

Целта на дългосрочното пребиваване е трайната интеграция на граждани на трети страни в държава-членка на ЕС. Отдалечаването им от нейната територия трябва да е временно, а не постоянно, както е в настоящия случай, при който чужденецът е отсъствал почти две години и половина. Пребиваването на чужденец в страната трябва да свидетелства за трайното му привързване с тази страна. В настоящият случай редица твърдения водят към извод в обратната посока-чужденецът работи в Германия, според показанията на настоящата му съпруга, от 2016г., като се прибира в България често, но не е постоянно тук.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че при правилно установена фактическа обстановка, заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. Не е налице и нарушение на принципа за съразмерност установен в чл. 6 от АПК. При формалното наличие на законовите предпоставки за издаване на акт със съдържание като това на процесната заповед, прилагането на принципа на съразмерност изисква изследване на въпроса дали с акта и неговото изпълнение се засягат права и законни

интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, дали тази цел може да се осъществи единствено чрез прилагането на мярката, както и дали целеният от мярката ефект би могъл да се постигне с други по-благоприятни за лицето правни средства. Съдът намира, че с издаването на процесната заповед административният орган не е нарушил този принцип, тъй като не се засягат несъразмерно правата и законните интереси на оспорващата.

Не е налице и твърдяното нарушение на чл. 8 от Конвенция за защита правата на човека и основните свободи доколкото преценката на административния орган е свързана със спазването на правата на човека и основните свободи, което се съблюдава и при налагане на ПАМ при условия на обвързана компетентност. В настоящият случай органът е изложил съображения относно решението си да наложи конкретната мярка на лицето, с която не се нарушава правото на личен живот на адресата, тъй като приложената ПАМ не пречатства възможността за влизане и престой в страната на чуждия гражданин, нито създава пречки от родствен характер. Освен това показанията на настоящата съпруга водят до извода, че те живеят и работят през повечето време в Германия. В този смисъл, издадената заповед не "разделя семейството", както посочва жалбоподателят, т.к. семейството му фактически не живее в страната и семейството е разделено не в резултат на издадената заповед, а е с оглед фактическото състояние на пребиваване на съпругата му в Германия. В този смисъл, не може да се търси нарушение и по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧОС, който също се съблюдава при налагане на ограничителната мярка.

Мотивиран от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. К., [дата на раждане] , гражданин на Г., ЕГН [ЕГН], ЛНЧ 10000637748, срещу Заповед № 5386з-4/11.01.2021г. на началник сектор „Миграция“-ОД на МВР-П., с която на основание чл.44, ал.1 и чл.40, ал.1, т.6 от ЗЧРБ е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България на Б. М. К..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: